

číslo 51.
ročník III.

NEVÍM K. P. ALICE

CO TI VHOD VŽDY PŘÍJDE ? - SUPERČLÁNKY Z I. D. I

BUBLINA, KTERÁ RYCHLE SPLASKLA

V čísle 48. jsme avizovali zahájení soudního procesu /causa Mikula versus Máša/, od kterého jsme si slibovali spoustu napětí, překvapivých zvratů a neméně zajímavých rozuzlení. Leč celá aféra vzala, bohužel, konec rychlejší, než jsme si i ve své nejčernější fantazii dokázali vybavit. Následující dokumenty prezentují přesvědčivě neslavný krach "soudního řízení" a lépe než nějaký sáhodlouhý rozbor odpovídají na otázku, čím wineu se proces definitivně zhroutil.

Opena za "soudní" fraškou tedy s konečnou platností spadla, zbabělí herci bez úklony a bez potlesku opouští pódium, jež mělo být bitevní scénou. Skvrna, která ulpěla na jinak čistém štítě našeho občasníku, ovšem přetrvává a vyvolává opatrné podezření, zdali "aktéři" aféry nebyli zmanipulováni jistými silami stojícími vně ilegální demokracie, aby vrhli stín na solidnost informací časopisu. věříme však, že čtenáři I.D. jsou již natolik kultivovaní, aby pochopili podstatu neochoty redakce zabývat se špinavostmi kolem uměle vyvolaného humbuku s krabičkou sirek v hlavní roli. Nad podobnými záležitostmi se cítíme povznesení, i když nás mrzí negativní efekt příslibů z čísla 48.



Nezoufejte! Na smrtelné posteli se tomu ještě zasmějete!

V ý z v a

- 2 -

Na všech podáních v této věci uveďte:

Jednací číslo: **4C 146/91**

Ve věci

navrhovatele **Antonín Máša**

proti odpůrci **Zdeněk Mikula**

o **určení neplatnosti smlouvy**

soud vyzývá **navrhovatele Antonína Mášu** bytem v **Buchlovice 644**

aby ve lhůtě **5** dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil(a)

*) v kolcích na rubu tohoto tiskopisu

*) připojenou poštovní poukázkou

*) příkazem k úhradě na účet soudu - č. účtu u **SBCS** s připojeným **úvazem**

soudní poplatek za **návrh na zahájení řízení**, který činí Kčs **300,-**
(předmět poplatku)

(pol. č. sazebníku soud. poplatků)

Nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Před zaplacením celého poplatku ve správné výši nemůže soud zahájit činnost.

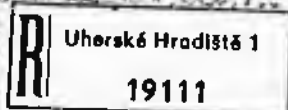
Okresní soud v Uh.Hradišti
 dne 27.8.1991

JUDr. Jaroslava HAMADOVÁ
předsedkyně senátu
Za správnost vyhotovení:

*) Příloha: poštovní poukázka pro zaplacení soudního poplatku.

*) Skrtněte, co se nehodí

SEVT - 15 004 1 - (O. s. ř. č. 4a - výzva, aby poplatník zaplatil soudní poplatek, má-li být ve věci jednáno až po zaplacení poplatku) 1/84 mtz 32.118 84



Poštovné paušalová Poštovní úřad

Odesílatel:

Okresní soud v Uh. Hradišti

Pošt. směr číslo 686 69

podací
pořty

4C 146/91

vx.4u) osř

Antonín Máša

687 03 Buchlovice 644

...A SPRAVEDLNOST PRO VŠECHNY:

Od začátku aféry kolem lustrací jsem byl proti plošnému zveřejnění, které není tak plastické a vyvolává hony na čerodějnice. Nechápu, proč nebyl zlustrován pouze šéfredaktor. Takto se kácí celý les a já si připadám jako tříška. Pro znovuočištění mé osoby a uklidnění mých četných příznivkyň, chci v následujících řádcích vrhnout nové světlo na mé, přiznávám, malé selhání.

Především chci uvést, že mým agenturním jménem nebylo "Lynch", ale "Točník", což dokazuje, že bláto na mě házené není tak jednoznačné.

Když mě v dubnu 1980 opět vyhodil arabský spolubydlící z pokoje na koleji, aby mohl souložit se svou blondatou snoubenkou (dodnes čeká na pozvání ke svatbě), zatrpkl jsem a rozhodl se, že své síly věnuji pokrokové sionistické rozvědce MOSAD. Aniž bych cokoliv činil, kromě toho, že jsem na záchodě spláchl všechny Muhamadovi prezervativy s tištěným portrétem Jásira Arafata, kontaktovala mě někdy mezi 17. a 18. květnem téhož roku agentka Ruth Kirschbaumová, černobrvá Hebrejka, která byla charakteristická tím, že nosila asi půlmetrové pejzy (bokombrady) spletené do copů. Po čase mi prozradila, že v nich má ukrytou vysílačku. Jistě si vzpomínám, že říkala "vysílačka", protože přijímačku měla na úplně jiném místě.

Mým prvním úkolem bylo naučit se vařit šoulet a vystříhovat z tenkého plechu Davidovy hvězdy. Za to mi koupili neslavně proslulý dům na B.Němcové. Zdůrazňuji, že jsem nebyl veden zjištěnými důvody, jen jsem potřeboval místo na plech. Jednoho večera se namísto Ruth ve dveřích objevila rusovlasá dívka, která se představila jako Jelena Obrazoboreckaja, sestra Ruth, jež prý nemohla přijít, protože má problémy s přijímačkou. Namísto poznávacího předmětu - jarmulky, donesla Matrjošku. Ale já si těchto detailů v té době ještě nevšímal a netušil, že jsem se stal obětí velké špionážní hry.

Jelena měla přijímačku v pořádku a o víc jsem se nestaral. 5.12.1980 však došlo ke zlomu. Všiml jsem si, že Jelena vhodila do hrnce se šouletem kostku vepřového sádla. Když jsem rozčilen chtěl z Jeleny vytlouct důvod, vyrojilo se ze skříní a kamen asi dvacet důstojníků a zbilo mě. Probudil jsem se až o tři měsíce později, založený v agenturním svazku. Je tedy jasné, že v tomto období jsem žádné informace podávat nemohl! Z domu se stal hotel "Čečetka", což byl krycí název pro skutečné konspirační jméno "Četka". Stal jsem se předmětem organizovaného násilí, kdy jsem musel mimo jiné v noční košili na hrech klečíc zpívat Dědušku Maroza, byl jsem bez přestání tahán za nos, ti zvrázcenci mi věšeli těžké bulíky na nos. Nikomu bych to, kromě asi pěti osob, nepřál zažít. Vůbec se divím, že jsem po tom všem byl schopný ještě se podepsat. Mým úkolem bylo stříhat z plechu pěticípé hvězdy a na sovou čest prohlašuji, že jsem tím nikomu vědomě neublížil, kromě své osoby, když jsem se řízl o ostrou hranu.

Je pravdou, že jsem vařil kafe význačným osobnostem, jako například rezidentu "Krejčímu", jenž se snažil od "Hraběte" získat falešný rodokmen. Pokud jde o úplně poslední návštěvu

"Krejčího" 17.11.1989, tak v tom jsem nevinně, protože ho přinesli v přepravce a já myslel, že to je přerostlý křeček. Od prvního dne revoluce jsem s velkým rizikem vystřihování hvězd odbýval a dnes jich víc jak pět denně neožužlám.

Nebyli jsme všichni tak zlí. Vzpomínám na jednoho TS (taj.sp.) jménem, myslím, "Astronom", který organizoval v SD inscenaci hry "Lenin na orbitě". To byl milý mladík. Podobně i "Robotron" a "Antoušek".

Tím nechci říct, že jsme spolupracovali všichni a také proto mě těší, že zrovna pan Horst vyšel z lustrace čistý. Jen doufám, že svůj agenturní spis, který mu "Krejčí" 17.11. přivezl, má dobře schovaný.

DK

STOPY - FAKTA - SVĚDECTVÍ - STOPY - FAKTA - SVĚDECTVÍ - STOPY

Okresnímu soudu

v Uherském Hradišti

Okresní soud
Uherské Hradiště

4 C 146/91

Dolo 17-09-1991

..... krát, ... pošt. příloha

Žalobce : Antonín M a š a, bytem Buchlovice 644

Žalovaný : Zdeněk M i k u l a, bytem Buchlovice

Věc : zpětvzetí Žaloby na zrušení smlouvy darevací a vydání krabičky zápalek s vyobrazením karty srdcová sedmá a reklamním sloganem : Kam s reklamou ? Na miliardy zápalkových krabiček.

Boru zpět svoji žalobu ze dne 23.8.91, kterou jsem se domáhal zrušení darevací smlouvy a vydání věci. Tete zpětvzetí nemá žádnou souvislost s mé osobě vyměřeným poplatkem 300,- Kčs, vaším ctěným soudem vyměřeným, neboť krabička zápalek, o níž jsem přišel mi je daleko dražší. Důvody zpětvzetí jsou povahy subtilnější. Osoba obdarevaného pana Mikuly je mi velmi blízká a dá se říci, že jsem znalcem této rozperuplné esheby. Jeho mentální konstrukce je postavena na základech zmítaných vášní a nepřiměřeně ventilovanými city. Za vzpomínku stojí příhoda z dob naší nedávné puberty, kdy pan Mikula z neopětované lásky k paní Kučerové, jí každou neděli přestříhal a znehodnočoval spodní prádlo zn.Elite, jež tato dobrá a bezúhonná osoba sušila na zahradě. Je jistě projevem otcovské lásky, že svému synovi dosud pokaždé snědl banán, které nemluvně obdrželo od spoluobčanů. Dále nebudu rozebírat jeho gigantickou premiskuitu, již se snaží impenovat své manželce. Takto s vychladlou hlavou zpětně posuzují i náš konflikt těsně po uzavření darevací smlouvy. Políček uštědřený mé tváři byl neumělým gestem díky citově rozpolceného člověku. Vše jsem mu již odpustil a pan Mikula svého činu taktéž lituje. Krabičku mi nemůže vrátit, protože ji již prázdne výhodně prodal, ale nabízel mi másto ní docela hezký kamínek, který našel v petece v Buchlovicích. Ještě nevím, zda ho přijmu.

Z výše zmíněných morálních spíše než z právních důvodů tedy žádám soud o shovívavé vyhovění mému novému návrhu a rozhodnutím, jímž se zpětvzetí žaloby připeauští a řízení se zastavuje.

Velmi mě těšilo a děkuji za pozornost, jíž jste mému případu věnovali.

V Uherském Hradišti dne 13.9.1991

M.Š.

P.S. : Prosím o doručení rozhodnutí na adresu mého pracoviště do Sleváckého divadla v Uherském Hradišti, 686 01.

U s n e s e n í

Okresní soud v Uherském Hradišti rozhodl v právní věci navrhovatele Antonína M á š e , nar. 2.6.1971, zaměstnance Slovákcké divadlo Uh.Hradiště, bytem Buchlovice č. 644, proti odpůrci Zdenku M i k u l o v i , nar. 7.1.1968, soukromému podnikateli, bytem Buchlovice č. 742, o neplatnost darovací smlouvy, t a k t o :

R í z e n í s e z a s t a v u j e .

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í

Navrhovatel navrhl, aby darovací smlouva mezi účastníky ze dne 21.8.1991 byla zrušena s tím, že odpůrce je povinen navrhovateli vrátit darovanou krabičku zápalek. Přípisem ze dne 13.9.1991 vzal navrhovatel návrh zpět.

Podle § 96 odst. 1 o.s.ř. navrhovatel může se souhlasem soudu vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení. Je-li návrh účinně vzat zcela zpět, soud řízení zastaví. Podle odst. 3 citovaného zákonného ustanovení souhlasu soudu není třeba, dojde-li ke vzetí návrhu zpět dříve, než se začalo jednání. V daném případě byl návrh vzat zpět před prvním jednáním a soud tedy řízení pouze zastavil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 146 odst. 1 písm.c) o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže řízení bylo zastaveno.

Boučení: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím zdejšího soudu, a to ve dvou vyhotoveních.

V Uherském Hradišti dne 18. 9. 1991



JUDr. Jaroslava HAMADOVA
předsedkyně senátu
za správnost vyhotovení

BLBÁ A OŠKLIVÁ

Blbost mne zaskočila ve své obvyklé podobě. Vtělena v corpus feminae. Nijak zvlášť hezký, ba právě naopak. Nevyrovnanost jako partii porušovala harmonii do té míry, že připomínal horkakou dráhu na poušti. Neobvyklá to symbioza. Blbost vedle ošklivosti.

Elbost se obyčejně snoubí s krásou. Ošklivost s věděním - jakkoli temným, degenerovaným či útržkovitým. Ošklivá blbost /nebo blbá ošklivost/ je svým způsobem jedinečná a člověka, jak už bylo řečeno, doslova zaskočí.

Bibost však nemá tendenci stavět se na odiv. Masku je se, seč jí síly stačí. Dekadentním světovým zrakem, zasvěcenými výklady o umění, nekritickým a hlavně totálním, nechápajícím obdivem k některým filozofům a td. U recipienta tak zpočátku vzniká dojem určité originalnosti konstatace, o níž je tu řeč a ani ve snu by ho nenapadlo, že má co do činění s bibostí. Avšak v přímé úměře k opakování a postupnému zplošťování zmíněných sentencí v něm klíží podezření, které velmi rychle přerůstá v definitivu. Manévrování a taktická snaha zastřít vlastní bibost radikální zážnou její vnější podoby je jen oním pověstným stáblem, kterého se chytá populární tonoucí. Bohužel, či spíše bohudík, stáblem naprosto nedostatečným.

Blbost tu stojí zjevně a odhalená. Pochopitelně bychom u ní marně pátrali po alespon minimálních známkách studu. Neopak. Blbost, jež byla svým odhalením zbavena veškerých omezení, bují a roste života sama sebou. Pak ovšem nutně musí přijít stádium, kdy se stává pro ostatní nepřijemnou a nepohodlnou. Náznaky takového antipatie jsou chápány jako akceptování blbosti a te své působení ještě zintenzivní.

Odtud je jen krůček ke snaze znovu blbost zastřít, tentokrát však pseudoemocionální rozněkroužkováním všeobecného /naprosto fiktivního/ obdivu, paranooidní představou nezbytnosti k vlastní existenci. Důsledky tohoto aktu jsou zřejmé: potřeba exhibice /s čímž souvisí vyhledávání publika ze každou cenu/, přehnaná afektovanost gest, rychlé střídání pocitů, o jejichž autentičnosti by se dalo s úspěchem pochybovat. Svou roli zde mimojině sehrává i potlačený sexuální pud, míra seberealizace i vhodnost podmínek, v nichž se blbost prezentuje.

Dá se říci, že agresivitu vůči sobě vítá, neboť jí dává možnost zcela odůvodněné reakce. Chladný nezájím jako o její představení tak o ni samotnou nezřídka vyvolá nenávisť, jež se ventiluje jedovatými polopravdami nebo úplnými nesmysly. Zajímavý je fakt, že takový subjekt se snaží blíž k sobě připoutat určitými imaginárními pouty, jako by jej chtěla svou náklonností v očích ostatních poškubit. Tyto snahy jsou v určitých fázích obzvláště nechutné.

Naděje do budoucna? Těžko říct. Najdou se i tací, kteří blbost skřoubanou se šeredností chápou jako časově omezený typ, který po určité době musí zaniknout. U velké většiny pozorovatelů převládá názor, že toto seskupení je definitivní a jakákoliv kosmetická úprava nemožná. Pak ovšem - pánbů s námi.



Na opakovanou otázku :
 "Opravdu žtete pouze I.D.?"
 odpověděl srbský politik
 Milošević : "Jasně!"

Poslední okamžiky Kurta Kwasnicky /smějící se/, aljašského donisovatele
 I.D., před výbuchem bomby umístěné v květině.



Vítězný kolportér Ibrahim Jannepbuer má důvod ke smůtce.
 Vždyť se nedá už jen I.D.

MIROSLAV G. - DÉMONICKÝ

Don Quijote, Dante, Platón, blázen Bondy, Alenka v říši divů, Ježišek, podělaný Sancho Panza pod lopatkami mlýnů-pajšl v jedné osobě - Miroslav G. - M. Gabriel - M.G. - M. - G.

Svým duchem oblažuje malomocné, nakažené stupiditou maloměstáctví a venkoblbostí - senor uveleбенý v zapáchajících střevěch Karkulčiných ve vlkovi. Staromládenecký idol vymazaných mozků ulice a směšně naduté krátkovlasé vdovy Tomeškové.

"Gde máš galánku?"

"...poctivá děvčica..."

"A tá z Brna?"

"...spíš platonická..., tady mám miss Evropa a táto je podobná na Mařenku Vlčkovů..."

"Kerá?"

"Tá s velkýma kýblama a hustým spodkem."

"Aha."

A okna Mirkova domku? - jedna výstavní plocha, vlastně dvě, okna má dvě - fěrtuchová svajba matky - katolický týdeník s papežem přelepený únavou eroticko-pornografického škváru-dlouhé sochy myšlenek v severozápadních oknech smutného domu. Jeho svět se satanickým úsměvem fialových líců. Mirek G. z Buchlovic - z modré krve. krev a močůvka. M.G. - démonický.

"O třech jedu na dechovku do zámku, nemám zámek na kolo, shánám ho už půl dna..."

"Běž pěšky, máš to pět minut!"

"Aha, dobře."

Unavené úmorné letní odpoledne - zelené trenýrky dekorují Mirkovy nohy.

"Toto je Ivanka ze zámku/obrázek kurvy z Lea/ a ti darebáci Lipner s Valentou-hajzli, poctivá děvčica."

Na výkladní skříní okna je nyní nová expozice. - Mirek ve škole, Mirek v plenkách pase koně, parte Mirkovy matky/před smrtí chuděra běhala ve spodním prádle ztemělou ulicí a bouchala na psy dlouho nemyté paní Ch. uráží ji: "Ty babo štekavá"./.

"A koho to máte na tom krajním obrázku?"

"Moje láska ... tajná... z Mařatic, šak ju znáte, né?, ale šak ste z Hradišča?"

"Z Ostravy!"

A šot invalidy horníka v.v. Jaroslava V. se zaprášenými plíci.

"Čučim po pulnoci na erotiku, potom zhasnu, hodím okem oknem na Mirovo roli a vidím blikat světlo - blik a nic, blik a nic. Nekdo mu krađe grumbiry z roli-beru plašt a z dali slyším brebentit tranzistor. Mira s Motyku a na čelisku s přivazanú baterku, blik a tma, blik a nic - čurak bláznivy - idu spat."

A v autobuse, to se Mirek předvádí, cvičí, šermuje-pracka sem, hlava tam - hází afinou.

"Stríkám na roli aji v zimě" - vedle sedící panna se odvrací a lituje, že si vůbec kdy v autobuse sedla. Mirkovo omračující extempore s hlasitým tranzistorákem v ranním, temném, rozespalém autobuse působí jako nůž v pajšlu. Blázen - ulevuje bláznivá levičáčka s dřevěnou pravicí-exministr vnitra se za ni pomodlí veřejně v chrámu Páně na blikající obrazovce.

"Svoboda!"

"Ano, svoboda, ty totalito!"

Za okny drnčí bigboš - kytarové sólo reže nevěřící - Mirek běží- jeho falický pátý křížek - výstup se všemi, kteří byli poctěni

jeho košemjdoucím během a prý"se Sovětským svazem na věčné časy". Ale prý po novu. S Litvou na věčné časy, S Moldávií na věčné časy, s Ukrajinou na věčné časy, s Azerbajdžánem na věčné časy, s Náhorním Karabachem na věčné časy...do prcíny, Mirku, kolik my jsme se ve šgo- le těch respúblik učili?

S Panamou na věčné časy - proč tak ne? Ty fenoméne M.Gabriele z Berchtoldova, Camek říká -z Bercholdova.... A nikdy jinak... a dál v duchu...Buchlovicemi obchází strašidlo.Mirolave G. -démone - - tvá říše duševna je nezvratná a daleká, Hynku, Viléme, Zdenku Ska- ličko, Mařenko Vlčková - rozbitá cesta-marné volání. Nafouknuté primerosy na mírové obloze - sochaři Gabriele, chceš s námi stavět máje vysoko do nebe?

"A nikdy jinak?"

"Samo, kámo!"

Ve výbojkové záři se matně lesknou mokré dlažební žulové kost- ky noci - jdu kolem Gabrielového domu.Mirek je nějaký pohublý....

A líbí se mu takhle:

Skalák

S ranním stínem
omamně věří
malátnost konfliktů
stůl
prach
rula
smutek
v
keřích...

Květoš Krystýnek
září 1991

PS: Démone, netušil jsem, že to vezme tak rychlý konec,
upřímný pozdrav do Kroměříže

K.K.

Rezhov

Nový kroměřický a ležící na břehu Mlýnského jezera se nachá-
zí vlnit. Během jeho návštěvy nejen svého stavebního pohybu ve
švýcarsko, z kroměřického se přijel prof. Brachmann. Podarilo se mi po-
třít i několik otázek.

První otázka, je tomu, že lékař na vesnici dostal dostatek velmi dob-
rých výsledků.

Či, čí, čí, čí, pozdrav, sem, svého jazyka. To je ovšem, co 7. února, v naší
klinice oděvareji učební stacionární zasedání. Ha, ha, ha, ha.

Prostředím se však, že klinika přijímá jen domácí pacienty přícho-
zíků pacientů.

Áno, to je ovšem zcela určitě možná. Náš cíl je však léčit, ne
udržovat při životě. Jsem toho názoru, že každý musí dokonale poznat
svoje místo, aby se mohl postavit vzhledem ke své osobnosti a vstoupit se
zastat do života. K tomu nám slouží dva činnosti, který cíleně utváří
hříbce. Jímá se při dříve v přímém kontaktu s pacientem. Mekt-
ci nemáme pohled do svého nitra, utikají sami před sebou a umírají.

Na druhou, není to přímá příčina smrti?

Prostředím, rozhodně nepochybně. Klauzura probíhá tato terapie však
zvlášť, že pacienti utíkají, všichni své vytrénování dříve než umru za
sebou na přílohu vznášet a stěží je, dít se stále, že několik
z nich lidí na těchto činnostech uklouzlo a posunulo se. Zdejší jsou
první důležitou studií tohoto problému Bostonské univerzity, která
nabírá několik bodů.

A to je přímá příčina?

Nemyslím, ano ne, to není. Tady je Prof. Compagnoni neochůje vytrénovat v
přílohu prvním s vzhledem na vesnici vlnitý se soupy, kteří by
provideli námitku, dít se není se vlnit, ale není ještě zcela dota-
zen, proto bych ho nechtěl předem potvrdit.

Vlastní výzkum, to byste neměli jistě dělat?

Ne.

Tak jaký je váš názor?

Prostředím.

Nashledanou.

Nashledanou. Pozor, neuklouznete.

Děkuji.

Prostředím.

Nashledanou.

Nashledanou.



A tak se končí náš rozhovor. Jak vidět, zúčastnitel ve švýcarsko
málo na všechno, a teď se po práci svého účinku. Snad není ná-
hodou, že se jejich znak červeného krize vlní i na státní vlajce.

P. 10. 1951

Den se sešel se dnem a Atila Sepěšivytáhl kulovnicí. Ferenc Lázel vstal jako jindy za kurování. "Musím tam jít", pomyslel si Ferenc a jal se ležet břitvu. Břítva byla dost ostrá. "Kurva! Teď mu vrátím i za tatu!!" pomstychtivě se ušklibl Ferenc a vyrazil ze dveří. "Ferenc, Fééeréeno!" Eržika vyběhla z domu a šermovala nad hlavou snědýma rukama. "Ná?! Co chceš, ty piča!!" odplivl si Ferenc. "Čuráku starý, mosím si vyholit nohy, naval břitvu!" Ferenc si odplávl. Atila praštil starou, poté s dveřmi a s kulovnicí pod paží vykročil ke "Třem zabitém". Kulovnice házela veselá prasátka po zdech domů. Špinavá oikánata řvala nadšením a dožadovala se "Starého Ježůša", který jim vždy na Štědrý večer nadělil pár přes čunu. Atilovi se nohy bořily do bláta. Z opačné strany se z ničeho nic začala ligotat pověstná prasátka Ferencovy břitvy. "Aj, aj!" zarazil se Atila. "Tož, už je tady taky, prase jedno!" a pohodil si kulovnicí na zádech. Vtom si Atila vzpomněl na svého otce, který "U třech zabitych", tehdy U DVOU, díky liknavosti své mladé manželky ztratil tolik krve, že mu to v podstatě bylo jedno. "Ó Atilo, Atilo! Kráčíš ve stopách svého otce! Kěz by ti náš osmahlý pánbůh požehnal a žádný gadžo ti neskrížil cestu, ó Atilo!" Tak lkala nad kolíbku Atilova matka a s dojemnou lítostí laskala tlusté střevo Atilova otce, které se jako jediné podařilo zachránit před vyhladovělymi oikánskými psy poté, co byl Atilov otec zabit. Bledý měsíc byl právě v úplňku, ozařoval vrch "U třech zabitych" a prudký vítr srážel déšť Ferencovi přímo do tváře, takže viděl pouze rozmazané šmouhy. Pršelo! Kurvy, aspoň porostou, pomyslel Ferenc na oharky stíraje z čela studenou, opravdu prokletě studenou vodu. V tu chvíli stanuli oba sokové tvář v tvář a nenávistné pohledy se setkaly. Chvilí stáli proti sobě a současně jim v černých hlavách proběhla tatáž myšlenka. Proč se máme zabíjet? Jen proto, že naši otcové se tady ubíjeli k smrti kvůli nějaké rodinné tradici? Kvůli zachování počtu lidí v naší vesnici? "NE!" Vykřikli zároveň. Vítr jim metal déšť do obličejů a s rozpaženými pažemi se rozběhli proti sobě. "Bratře!" vykřikl Ferenc. "Bratře!" vykřikl Atila. Padli si kolem krku a dlouho stáli bez hnutí. Krásný monument civilizace mezi rómy. Rozpršelo se ještě více. Proud vody stékaly oběma sbratřeným příslušníkům národnostní menšiny za krk, ale oni si toho nevšíмали. Dál stáli na kopci, kde jejich otcové svedli boj na život a na smrt, a jejich srdce jakoby s překvapením zjišťovala, že mohou bít ve stejném rytmu. Nebylo jim však dáno zůstat navěky přáteli. "Ferenc, Férenco!" ozval se zpoza kopce ječivý hlas Eržiky. Tučná Eržika těžce supíc uháněla vzhůru po svahu se sekrou, kterou trímala v rozvášněných dlaních. Nebýt toho osudného kroku, možná by vše dopadlo jinak. Eržika zakopnuvši o vyčnívající kořen smrku přetáhla objímajícím se příbuzným ruce. Zmítající se končetiny tančila krvavou lambadu v podzimním dešti, Atila s překvapením pozoroval krvavé pahýly zoufale čnící z jeho trupu. Stejně tak Ferenc. Jediná Eržika nejevila známky znepokojení. Při pádu jí zajelo topírko do piči. AH! ~~AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!!~~
Konečně ukojená Eržika se svíjela po deštěm zkropené trávě a se zkrvavenými údy prováděla neuvěřitelné orgie. Oba příbuzní nevěřili jednak svým dlaním i očím, které pozorovaly tu hrůzu. Jejich pyje se mocně dmuly a marně čekaly na dlaně, které je ukájely již notně dlouho. "Eržiko, ty pičo, cos to udělala?!" zaječel Ferenc smutně pozoruje svou erekcí. Atila neřikal vůbec nic. "Tak mluv, co tě to posedlo, ty stará čarodějnice?!" Ferenc zuřil, neboť mu bylo jasné, že dnes už neukápne svou pravidelnou večerní úlitbu. "ÁH!" probírala se Eržika pomalu ze svého erotického snu, v němž se nechala klátit svou první láskou, Václavem Novákem. "Co som to porobila, ja blbaňa!" Eržika sevřela svá, špekátá ňadra a první slzy začaly skrápět její již tak dosti vlhký klín. "Boha mojho, boha mojho." Úpíčí Eržika vzala oba ztopořené údy do úst a svým našloutlým jazykem jala se lízati rudé žaludy. Atila a Ferenc ze sebe strhali zuby už beztak chatrné oděvy a lízali si ohlupatá prsa. Ferenc se Atilovi ZAKOUSL do krkavice. Mohutný proud krve smáčel nejprve rozkrok Atilův a ochable pulsu-

jíící krev v pravidelných intervalech stříkala Eržice do úst. Atila vyjekl. Ejakulace mu přišla s posledním litrem krve. "Áh" slastně polkla Eržika zalitá krví. "Uh" zasupěl Atila a skončil. Fereno polykal slzy. Eržičin jazyk mu připomínal plyšového medvídka, kterého mu otec přivezl z jarmarku. Jediným močným nádechem Eržika vdechla svůj jazyk. Všechna krev, kterou spolykala se vzbouřila v již tak dost kořalkou posnemenaném žaludku a močným vrhem zkropila Atilovo bezmočné tělo. Chroptící hrdlo Eržičino chtělo prosit Boha o odpuštění. Pozdě. Její tělo dopadlo na zem se zvukem igelitového pytle naplněného vodou - bylo po ní. Fereno krvavými bulvami nevěřícně zíral na tu hroudu sádla rosteklého po zemi, kterou skropila krev jeho otce. "Eržiko!" zaštkal Fereno zastřeným barytonem. "Eržiko! Co je s tebou?!" a nemotorně padl na kolena. Ztěžší vyrovnával rovnováhu, nemáje svých ohlu-patých tetovaných paží. "Proboha, co mám dělat?" přejížděl si Fereno mls-ně jazykem své rty, upjatě síraje na Eržičiny velké pysky polykající jen tak na chuť mastnou, otrhanou sukni. Fereno se vrhl na Eržiku, nebohý penis mu vyklouzl z poklopce. Uchopil ji za nádra. Posléze pochopil, že to nemá význam na svahu, vsedl jí do klína a po mokré svahu ujížděl ke své chatrči. V tu chvíli Eržika po dlouhé době vydechla. Její pysky objaly Ferencovu břitvu. Bylo to neskutečné.....
Po deseti letech den se sešel se dnem.

Gumenný Hrom & Orgy

.....

Ze svého bohatého archivu vybral a přepsal ATARI.

U LIDOVÉHO HARD COMICS-FUNERAL'S LÉČITEL

K. KRSTÝNEK © 1991

